

Het zand van de Tijd

Als het warme zand zacht door de holte van mijn open hand stroomt voelt mijn hart dat de dag korter was.

En een plotselinge angst overvalt mijn hart voor de nadering van die vochtige equinox, die het goud van het zilte strand verduistert.

Voor het zand van de Tijd was de holte van mijn hand een zandloper van mijn kloppende hart

De groeiende schaduw van elke halm is als de schaduw van de naald in de zwijgende zonnepijler.

O sikkel van de afnemende maan

O sikkel van de afnemende maan

die op het verlaten water schijnt,

o zilveren sikkel, wat een oogst aan dromen dwarrelt er in je milde schijnsel naar beneden!

Kort geritsel van blaadjes,

zuchten van bloemen in het bos

drijven naar zee:

geen lied, geen schreeuw,

geen geluid klinkt er in de uitgestrekte stilte.

Zwaar van liefde, van genot,

valt het mensenvolk in slaap...

O slinkende sikkel,

wat een oogst aan dromen dwarrelt er in je milde schijnsel naar beneden!

Smeekbede

Zomer, mijn Zomer, ga niet weg!

Maak dat eerst nog dat mijn hart in mijn borst openspringt zoals een granaatappel bij te veel hitte.

Zomer, Zomer vertraag het rijpen van de trossen aan de wijnranken.

Maak dat de herfsttijloos later bloeit dan anders.

Druk eind September stevig aan je robijnen

Boezem, zodat hij niet zo snel zal zijn

Verstik, Zomer, tussen je borsten de maker van de wijnvaten en kannen